

CELE DOUĂ REGINE

CLAIRE LEGRAND

Traducere din limba engleză de
MĂDĂLINA SÎRGI

NEMIRA

CAPITOLUL 1

RIELLE

„Comandantul Dardenne a venit la mine în mijlocul nopții, cu fiica lui în brațe. Era plină de sânge. Era sângele mamei ei, după cum a spus acesta. De-abia putea să vorbească. Nu l-am văzut niciodată speriat. Mi-a pus-o pe Rielle în brațe și a spus: «Ajută-ne! Ajut-o! Nu îi lăsa să mi-o ia.»“

Declarația Înaltului Maestru Taliesin Beloummon despre implicarea domnișoarei Rielle Dardenne în masacrul de la cursa din Boon,

29 aprilie, anul 998 al Epocii a Doua

ÎN URMĂ CU DOI ANI

Rielle Dardenne s-a grăbit să intre în cabinetul lui Tal și i-a lăsat mesajul privighetorii pe birou.

– Prințesa Runa a murit, a anunțat ea.

Nu și-ar descrie starea de spirit ca fiind *încântată*, dar relația dintre propriul ei regat, Celdaria, și vecinul din nord-est,

Borsvall, era tensionată de atâta timp, încât nu era nimic spectaculos dacă o navă comercială din Celdaria se scufunda aproape de țărmul ținutului Borsvall sau dacă patrurile se încăierau în apropierea graniței. Dar uciderea unei prințese din Borsvall? Asta era o știre, iar Rielle dorea să analizeze fiecare detaliu.

Tal a răsuflat, a pus jos stiloul și și-a trecut mâna murdară de cerneală prin părul său blond, ciufulit. Flacăra aurie, prinsă la reverul hainei lui, sclipea în lumina soarelui.

– Poate, a sugerat Tal cu o privire vagă, între dezaprobare și lipsă de amuzament, ai putea să pari mai puțin încântată de uciderea unei prințese?

Ea s-a tolănit pe scaunul din fața lui.

– Nu sunt fericită de asta sau din alt motiv. Sunt pur și simplu intrigată.

Rielle a tras foaia înapoi de pe birou și a citit încă o dată.

– Deci până la urmă tu crezi că a fost vorba despre un asasinat? Audric asta crede.

– Promite-mi că nu o să faci nimic prostesc azi, Rielle.

– Când am făcut eu vreodată ceva prostesc? a rostit ea cu un zâmbet drăgălaș.

– Gărzile orașului sunt în alertă maximă. Vreau să fii aici, în templu, în caz să se întâmple ceva! exclamă el.

A luat scrisoarea de la ea, examinându-i conținutul.

– Și cum ai făcut rost de asta? Stai, știu. Audric ți-a dat-o.

– Audric mă ține la curent, a răspuns Rielle răspicat. Este un bun prieten. Ce este așa rău în asta?

Tal nu răspunse, dar nici nu trebuia să o facă.

– Dacă ai ceva să îmi spui, s-a răstit ea, cu bujori în obraji, atunci spune-o! Dacă nu, să începem lecția.

Tal s-a mai uitat puțin la ea, apoi s-a întors și a luat patru cărți uriașe ce stăteau pe un raft, în spatele lui.

– Poftim, a spus el, ignorând expresia de revoltă de pe fața ei. Am marcat câteva pasaje pe care să le citești. Ziua de astăzi este dedicată studiului în liniște. Mai târziu te voi testa, așa că nu te gânde doar să le frunzărești.

Rielle și-a concentrat privirea asupra cărții de deasupra mormanului: *O scurtă istorie a Epocii a Doua, Volumul I – Urmările războaielor angelice.*

– Nu pare chiar scurtă, se strâmbă ea.

– Totul ține de perspectivă, a spus el, întorcându-se la foile de pe biroul lui.

Locul favorit al lui Rielle din biroul lui Tal era scaunul de la geam, care dădea în curtea principală a templului. Era plin de perne roșii cu margine aurie, iar atunci când se așeza pe el, cu picioarele atârându-i în soare, aproape uita că dincolo de templu și de oraș se afla o lume vastă. O lume pe care nu avea s-o vadă niciodată.

S-a așezat la fereastră, s-a descălțat, și-a ridicat – fustele din dantelă și și-a rezemat picioarele pe pervaz. Soarele primăvăratice îi încălzea picioarele și în curând se gândea la cum radia Audric în zilele însorite ca aceasta. Cum pielea părea să îi strălucească, implorând să fie atinsă.

Tal și-a dres glasul, distrăgându-i atenția. O cunoștea foarte bine.

Aceasta a deschis *O scurtă istorie*, s-a uitat la scrisul minuscul și și-a imaginat cum arunca pe geam cartea în curtea templului, unde cetățenii se strângeau pentru slujba de dimineață. Se rugau fără îndoială ca toți călărăreții pe care au pariat în cursa de astăzi să câștige. Fiecare templu din capitală era plin de astfel de suflete

nerăbdătoare, nu doar cel din Cuptorul Focului – templul lui Tal, unde cetățenii o venerau pe Sfânta Marzana, focul-viu –, dar și în Casa Luminii, precum și în Sălașul Umbrelor, Izvorul Sacru, Cușca Vântului, Forja de Fier și Rădăcina Terrei. Rugăciuni șoptite în toate cele șapte temple către cei șapte sfinți și elementele lor.

Rugăciuni irosite, s-a gândit Rielle, plină de entuziasm. Ceilalți călăreți o să pară niște copii pe ponei în comparație cu mine.

A răsfoit câteva pagini, mușcându-și buza, până s-a simțit suficient de calmă pentru a vorbi.

– Am auzit că mulți din Borsvall acuză Celdaria de moartea Runei. Nu am face una ca asta, nu-i așa?

Tal mângălea ceva pe hârtie.

– Cu siguranță, nu.

– Dar nu contează dacă este adevărat sau nu, nu-i așa? Dacă consilierii regelui Hallvard îl conving că i-am ucis fata, va declara în sfârșit război împotriva noastră.

Tal și-a lăsat morocănos stiloul din mână.

– Nu o să termin nimic astăzi, nu-i așa?

Rielle și-a șters zâmbetul de pe față. *Dacă ai ști cât de adevărat este asta, dragă Tal.*

– Îmi cer scuze că am întrebări despre climatul politic al țării noastre, a spus ea rece. Asta intră în categoria lucrurilor pe care nu le discutăm, pentru ca micuțul meu creier să nu cedeze din cauza stresului?

Tal a schițat un zâmbet.

– E posibil ca Borsvall să declare război, așa este.

– Nu pari foarte îngrijorat de acest lucru.

– Mi se pare foarte puțin, probabil. Ne aflăm la un pas de război cu Borsvall de câteva decenii și, totuși, acest lucru

nu s-a întâmplat. Și nici nu se va întâmpla vreodată, deoarece, deși oamenii din Borsvall vor război, regele Hallvard nu este nici într-o stare prea bună de sănătate și nu este nici prost. I-am nimici armata. Nu își permite un război cu nimeni, cu atât mai puțin cu Celdaria.

– Audric a spus... a rostit Rielle ezitând. Audric a spus că moartea prințesei Runa și revolta sclavilor din Kirvaya reprezintă ceva. Că reginele o să vină.

Tăcerea a cuprins încăperea.

– Audric a fost mereu fascinat de profeție, a răspuns Tal cu o voce surprinzător de calmă. El caută semne care să confirme venirea reginelor de ani buni.

– Pare foarte convins de data asta.

– O revoltă a sclavilor și o prințesă moartă nu sunt chiar sufi...

– Dar l-am auzit pe Înaltul Maestru Duval vorbind despre furtuni peste ocean, în Meridian, a continuat ea, studiindu-i expresia feței. Chiar și în Ventera, și în Astavar. Furtuni ciudate, nespecifice sezonului.

Tal a clipit.

Aha, s-a gândit Rielle. Nu știai asta, nu-i așa?

– Furtunile se pot produce și în afara sezonului uneori, a spus Tal. Empiriumul funcționează într-un mod misterios.

Rielle și-a strâns degetele în fustele ei, bucurându-se de faptul că în curând va fi în pantalonii de călărie și în ghete, cu gulerul deschis pentru a simți adierea vântului. Va fi la linia de start.

– Raportul pe care l-am citit, a continuat ea, spune că o furtună de nisip din sudul Meridianului a închis tot portul Morsia de câteva zile.

– Audric ar trebui să nu îți mai arate toate rapoartele care îi ajung pe birou.

– Audric nu mi-a arătat nimic. Asta am găsit eu.

Tal s-a uitat mirat.

– Adică te-ai furișat în biroul lui când nu era acolo și i-ai scotocit prin hârtii.

Rielle s-a enervat.

– Căutam o carte pe care am uitat-o acolo.

– Într-adevăr. Și ce ar spune Audric, dacă ar ști că ai fost în birou fără permisiunea lui?

– Nu i-ar păsa. Pot să intru și să ies după bunul plac.

Tal și-a închis ochii.

– Lady Rielle, nu poți să vizitezi camerele personale ale prințului zi și noapte de parcă nu ar fi mare lucru. Nu mai sunteți copii. Și nu ești logodnica lui.

Lui Rielle i s-a tăiat respirația o clipă.

– Sunt conștientă de asta, milord.

Tal îți flutură mâna și se ridică de pe scaun, iar astfel discuțiile despre profeție și reginele ei au luat sfârșit.

– Orașul este aglomerat și imprevizibil azi, a spus el, turnându-și ceai. Se răspândește vestea despre moartea prințesei Runa. Într-un astfel de mediu, empiriumul se poate comporta într-un mod neașteptat. Poate ar trebui să începem o rundă de rugăciuni, pentru a ne liniști mințile. În haosul din lume, flacăra arzătoare a credinței are rol de ancoră, oferindu-ne pace cu empiriumul și cu Dumnezeu.

Rielle s-a uitat urât la el.

– Nu îți folosi vocea de maestru, Tal. Te face să pari bătrân.

Tal a oftat și a sorbit din ceai.

– Sunt bătrân. Și morocănos, din cauza ta.

– La treizeci și doi de ani nu te poți numi bătrân, mai ales când ești Înaltul Maestru al Cuptorului Focului.

A făcut o scurtă pauză. Trebuia să fie atentă la ce spune.

– Nu aș fi surprinsă dacă ai fi desemnat următorul Arhonte. Fără îndoială, având pe cineva talentat ca tine aș putea să privesc cursa în siguranță, din loja ta.

– Nu încerca să mă măgulești, lady Rielle.

Ochii i-au scânteiat. Acesta era Tal care îi plăcea – provocatorul feroce, nu profesorul evlavios.

– Este periculos acolo pentru tine, ca să nu mai pomenesc de cât de periculos este pentru ceilalți, dacă ceva te stârnește și îți pierzi controlul.

Rielle a închis nervoasă *O scurtă istorie* și s-a ridicat de pe scaunul de la geam.

– La naiba cu tine, Tal!

– Nu în templu, te rog, a muștrat-o Tal.

– Nu mai sunt un copil. Crezi că nu știu mai bine de-atât? Tonul ei a devenit batjocoritor:

– „Rielle, haide să spunem o rugăciune împreună ca să te calmezi.“ „Rielle, haide să cântăm un cântec despre Sfânta Kattel cea Magnifică ca să nu te mai gândești la nimic.“ „Nu, Rielle, nu te poți duce la balul mascat. S-ar putea să te pierzi. Doamne ferește, poate te distrezi!“ Dacă era după tata, aș fi stat încuiată pentru tot restul vieții cu nasul în cărți sau în genunchi spunând rugăciuni, biciuindu-mă de fiecare dată când eram furioasă. Asta e genul de viață pe care ți-ai dori să o am?

Tal a privit-o nemișcat.

– Dacă asta ar însemna ca tu și ceilalți să fiți în siguranță, atunci, da, asta mi-aș dori.

- Ținută sub lacăt ca un criminal ordinar!

Un sentiment de frustrare a crescut în interiorul ei, dar s-a calmat imediat. Nu avea de gând să își piardă controlul, nu azi.

- Știi că atunci când e furtună tata mă duce jos în încăperea servitorilor și îmi dă somnifere. Mă adoarme și apoi mă lasă acolo, încuiată.

- Da, a răspuns Tal după o lungă pauză.

- obișnuiam să mă împotrivesc. Mă ținea cu forța și mă lovea, mă ținea de nas până nu mai puteam să respir și trebuia să deschid gura. Îmi înfingea fiola între buze și mă făcea să beau, apoi eu o scuipam, iar el mă tot forța să beau, șoptindu-mi toate greșelile pe care le-am făcut vreodată; în timp ce țipam cât de mult îl urăsc, adormeam. Iar când mă trezeam, furtuna deja trecuse.

- Da, știi, a răspuns Tal domol.

- A spus că furtunile sunt prea provocatoare pentru mine.

A zis că îmi dau *idei*.

Tal și-a dres vocea.

- Asta e din cauza mea.

- Știu.

- Dar medicamentul a fost sugestia lui.

Rielle s-a uitat urât la el.

- Și ai încercat să îl convingi să nu o facă?

Nu a răspuns, iar răbdarea de pe fața lui o enerva.

- Acum nu mă mai împotrivesc, a zis ea. Aud acum un tunet și imediat mă duc, fără ca el să îmi mai spună. Cât de jalnică am devenit!

- Rielle, a oftat Tal, dând din cap. Tot ce aș putea să îți spun, ți-am spus deja.

S-a apropiat încet de el, lăsând singurătatea, ascunsă de obicei, să i se citească pe față. Haide, bunule maestru Belouannon, compătimizește-o pe mica Rielle! El a cedat primul, uitându-se în altă parte. O întristare i-a acoperit fața, iar gura i s-a încleștat.

Bun.

- M-ar lăsa să dorm toată viața, dacă ar putea, a spus ea.

- Te iubește, Rielle. Își face griji pentru tine.

Căldura a năvălit în degetele lui Rielle, crescând odată cu furia ei. Plină de mânie, s-a dezlănțuit. A știut că asta putea să îi facă furișarea mai dificilă, dar pur și simplu nu i-a mai păsat.

Te iubește, Rielle.

Un tată care își iubește fiica nu o face prizonieră.

A luat o lumânare de pe biroul lui Tal și s-a uitat cu o satisfacție sadică cum fitilul a izbucnit în flăcări. În timp ce se uita la ea, își imagina furia ei asemenea unui râu ce inundă tot, revărsându-se peste tot în calea lui, alimentând flacăra din mâinile ei. Flacăra a crescut - de mărimea unui stilou, a unui pumnal, a unei săbii. Apoi fiecare lumânare i-a urmat exemplul, devenind o pădure de săbii înflăcărate.

Tal s-a ridicat de la biroul lui și a luat scutul frumos lustruit din suportul său, aflat în colțul camerei. Fiecare elementalist care a trăit vreodată - fiecare *aquamorf*, *viscoler*, *noctar* sau *fochir*, cum era Tal - avea un talisman, un obiect fizic special creat de propriile lui mâini, pentru a-și putea folosi puterea. Unica lor putere era dată de unicul element pe care îl puteau controla.

Dar nu și Rielle. Ea nu avea nevoie de talisman, iar focul nu era singurul element care i se supunea. Stăpâna toate elementele.